

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. április 19.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HARCOLD AZ ÚR HARCAIT!

Énekek: 455,1-3,5,7; 426

Alapige: Józs 15,13-20

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy ebben az énekben is téged magasztalhattunk, hiszen azt énekeltük az egyik versben, tudjuk, hogy hű s igaz vagy. Hadd dicsérjünk így téged először, hogy te valóban hű és igaz Isten vagy: hűséges ígéretedhez; hűséges a szövetséghez, és amit megkötöttél Jézus Krisztusban velünk! Hűséges vagy, Urunk, mindahhoz, amit megmondtál, ahhoz tartod magad. Ezért dicsérünk téged, Úr Jézus, mert minden szavad hű és igaz, te vagy a hű és igaz tanúbizonyság, mert hűséges voltál, amikor eljöttél a megváltás művének elvégzésére, az Atya akarata szerint. Köszönjük, hogy nem lehetett téged letéríteni, nem álltál meg a Gecsemáné és a Golgota felé vivő úton. Köszönjük Neked, hogy végigjártad a szenvedés útját, mert azt akartad, hogy nekünk életünk legyen és bővölködjünk.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy valóban igaz vagy, büntelen, és hogy igazságodat kiterjesztetted a te drága véren megváltott gyermekeidre. Ez a mi nagy reménységünk, hogy így állhatunk meg előtted ma is, hódolva és leborulva, téged dicsőítve és magasztalva, hogy a mi életünket felső, mennyei, lelki áldással ajándékozod meg a Krisztusban.

Kérünk Téged, nyisd meg az ige üzenetét most számunkra, hadd legyen a te beszéded lélek és élet! Hadd munkálja a hitet a Szentlélek által a mi szíveinkben, vagy növelje bennünk a hitet, üdvösségünk eszközét! Kérünk Téged, hogy áldj meg így bennünket Szentlelked erejével a gyülekezet közösségében!

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket! Már ötödik vasárnap kényszerülünk erre, hogy közvetítsük az istentiszteletet, és ezen a mai vasárnapon lett volna a konfirmáció a gyülekezetben. Ha vannak olyan konfirmandusok, akik hallgatják most az istentiszteletet, kérem, hogy így is hallgassák: ez az üzenet lett volna nekik is, az ő nyelvükre lefordítva, ezen a mai alkalmon!

Isten igéjét olvasom mindannyiunk számára, a Józsué könyve 15. fejezetének 13. versétől a 20. verséig: *„Kálebnek, a Jefunné fiának pedig a Júda fiai között ada részt, az Úrnak Józsuéhoz való szavai szerint; Kirjáth-Arbának, Anák atyjának városát, azaz Hebront. És kiüzé onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahimánt és Tálmait, Anák gyermekeit. És felméne innét Debir lakói ellen, Debirnek neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfér volt. És monda Káleb: A ki megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül. Elfoglala pedig azt Othniél, Kénáznak, a Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. És lőn, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszálla azért a számarról; Káleb pedig monda néki: Mi bajod? Ő pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is. És néki adá a felső forrást és az alsó forrást. Ez a Júda fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint.”*

Amikor ma ezt az igét elolvastuk, ez is nagyon jó példa arra, hogy ha előtünk áll a Szentírásban egy történet, azt jó egészében látni. Vagyis, azokat az ige-helyeket is elolvasni, amelyek kapcsolódnak hozzá, mert egy-egy helyen esetleg nincs minden leírva, de a másik helyen bővebben kifejti azt az Úr. Így, amikor ma a Józsué könyve 15. fejezetéből ezt a néhány verset elolvastam, szeretném kérni a testvéreket arra, hogy még olvassák hozzá azokat az igéket, amelyek Kálebről szólnak! Mózes 4. könyve 13. fejezetében, illetve Mózes 5. könyve 1. fejezetében, valamint az előző fejezetben, a Józsué könyve 14. részében. Amit most hallottunk az igében, hogy Káleb odaigéri a földet annak, aki meghódítja, és a lányát, Akszát, ennek vannak előzményei, és ezekről szeretnék most szólni!

Olyan szép a mai történetben, hogy Aksza odaáll Káleb elé, és forrásokat kér. Azt mondja: *„Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is! És néki adá a felső forrást és az alsó forrást.”* Hogyha gyermekeink életében Isten kegyelmi munkája folytán meglátszik valami a hit cselekedeteiből, annak lehetnek olyan előzményei, amikor a szülő vagy szülők hitben járnak és döntenek. Tehát, amikor Aksza odaáll Káleb elé, és azt mondja, hogy *„adj áldást nekem”*, annak van egy olyan előzménye, hogy Káleb is áldást kért és kapott az Úrtól. Azt mondja az egyik helyen az Írás: *kövessétek hitüket; de vajon van-e mit követni a mi gyermekeinknek vagy unokáinknak? Vajon van-e mire nézni? Nagy tanítás ez, testvéreim, hogy a mai nemzedék felelős a jövő nemzedék hitbeli döntéseiért is bizonyos részben!*

Mit olvasunk Kálebről? Az egyetlen mondat, amit én Kálebről, az édesapáról szeretnék kiemelni, az az, amit a Biblia ír róla, hogy tudniillik, tökéletesen követte az Urat. A Biblia nem azt írja le, hogy mit tett Káleb, hanem így foglal-

ja össze az ő életét, hogy „tökéletesen követte az Urat”. Káleb az, tudjuk a Bibliából, akit Mózes a tizenkét kém egyikeként kiküld Kánaán földjének kikémlelésére. Minden törzsből egy férfi megy, és az ige azt mondja, hogy főembernek kellett menni minden törzsből, kikémlelni az új hazát, amit nem maguk választottak, hanem, amelyet Isten készített nekik.

Nagyon érdekes, hogy míg a Mózes 4. könyve 13. fejezetében azt olvassuk, hogy erre Isten ad utasítást, addig a Mózes 5. könyve 1. fejezetében az van: a nép kérte Mózeset arra, hogy küldjön kémeket a föld kikémlelésére! Ha valaki felületesen olvassa az ígét, akkor megkérdezheti, hogy akkor melyik az igaz? Isten küldi ki a kémeket, vagy pedig a nép kéri erre Mózeset, hogy küldjön kémeket Kánaán felderítésére? Mind a kettő igaz. Amikor a nép kéri, akkor ez a hitetlenség kérése. Ott vacillálnak Kánaán határán: menjünk vagy ne menjünk? Mikor Isten parancsot adott erre, és azt mondta: menjetek, nektek adom! A tiétek, foglaljátok el, vegyétek birtokba! – akkor a nép azt mondta: azért először meg kellene nézni!

Elgondolkodtam azon, hogy vajon mit gondolt a nép? Ha rossz híreket hoznak, akkor visszafordulnak? Akkor visszamennek Egyiptomba? Ilyen az, amikor később, a Sámuel könyvében azt olvassuk, hogy Izráel királyt kért, és Isten azt mondta: adj nekik királyt! Tehát, nekünk olyan Atyánk van, aki ezekben a kérdésekben – úgy olvassuk a Bibliából – engedett a népnek. Igen, sokszor enged Isten téged is a hitetlenség útjára: járd meg, járd be, és a végén szűrd le majd a következtetést, és szégyelld el magad! Szégyelljük el magunkat, és legyen miénk a mi orcánk pirulása, testvéreim, hogyha nem merünk belekapaszkodni az Úr ígéreteibe és az Úr ígéibe! Isten megengedi ezt sokszor, hogy a hitetlenség, kicsinyhitűség csapdájába kerüljünk. Pedig rá kellett volna magukat bízni az Úrra, ígéreteire, és azt mondani: velünk az Úr, mi övele! Győzelmet kell aratnunk!

Ezért szeretnék kérni, testvérem, hogy az ige tanítása szerint, ne csak benne higgy csupán, hanem higgy neki! Ábrahámról, a hívők atyjáról azt olvassuk, hogy hitt Istennek. Nemcsak Istenben hitt, hanem Istennek hitt, és azt mondta: igen, igazak és ámenek, amik szádból kijöttek. Ne kételkedj abban, hogy az Úr erős és megtart! Hogy harcol értünk és javunkra dönti el ügyünket!

Hadd beszéljek egy kicsit arról, hogy mit jelent ez a hitetlenség! Emlékszem egy történetre, amikor a rendszerváltozás után nem sokkal egy összejövetelel felvetődött, hogy szükséges lenne egy ifjúsági konferenciaterület létesítése. Az egyik gyülekezet egy nagyon szép területet fel is ajánlott, és akkor valaki, akinek a szava döntő lett volna ebben a közösségben, felállt és azt mondta: de hittel nem lehet fizetni a Tüzépen! Én nagyon szomorú voltam, mert mi pontosan akkor tapasztaltuk meg, hogy a Tüzépen csak hittel lehet fizetni, tudniillik akkor építettünk templomot. Sokszor elmondtam, és elmondom ma is, hogy senki nem adott hozzá egy vasat sem, csak két ígénk volt, amibe belekapaszkodtunk: „amely helyen akarom, hogy nevemről megemlékezzetek, elmegyek oda, és megáldalak téged!” A másik ígénk pedig ez volt: „Enyém az ezüst és enyém az arany.” És lehet, hogy úgy kellett mennünk a Tüzépre, hogy pénzünk nincs sok, de nekünk olyan Istenünk van, akié az arany és az ezüst! Az összes arany

HARCOLD AZ ÚR HARCAIT!

és az összes ezüst az övé! És mielőtt elmentünk a Tüzipre, úgy imádkoztam, hogy „Uram, most akkor abból adj annyit, amennyi a számla végösszege lesz!”

Majd látjátok, hogy a Mózes és a Józsué könyvében a honfoglaláskor hány-szor jön ez elő! Ha vezet az Úr bennünket, akkor is el kell kezdeni valamit, ha egy forintunk sincs, se erőnk, se tehetségünk, és a Dárius kincse is a miénk lehet, semmit se érünk vele, ha az Úr nem építi a házat! Igen, de azért kellett ez, hogy ott és akkor nyilvánvalóvá legyenek sok szív gondolatai. Kiderült, mi van a szívben.

A kémek előtt, Káleb és Józsué kivételével, csak a látható dolgok számítanak. Káleb azonban a hit embere, ő a láthatatlanokra néz. Biztos ismeritek azt a kis falitáblát, ami nem ígét tartalmaz ugyan, de az van ráírva, hogy a „Hitelenség a nehézségekre, a hit pedig az Úrra néz.” Káleb nem volt felelőtlen, ő is látta azt, amit a többi tíz kém, de ő nem csak azt látta, amit a többiek! Úgy, mint később Elizeus, amikor a szolgálával megáll a hegyen, és azt mondja, hogy ő látja az Isten fegyvereseit, mikor a szolga csak tördeli a kezét, mert ő nem lát mást, csak a veszélyt, csak a sereget, csak a nehézséget. Elizeus meg látja az Urat. Ő az Úrra néz!

Amikor hazaér a tizenkét kém, akkor először a tíz kezd beszélni: a sopánkodók, a jajveszékélők, mert, testvéreim, mindig ők a hangosabbak! Ez az a harc, amelyet Káleb vív, hogy benne el ne fojtsák a hit tüzét! Mire rákerülne a sor Kálebre, hogy ő is mondja el a tapasztalatait, a tömeghangulat magával ragadhatná és elcsendesedhetne, de ő vállalja a véleményét. Amikor a tíz elmondja a magáét, akkor Káleb és Józsué elmondják azt, amit ők hitben vállalnak és hitben látnak. Tanuljuk meg Isten ígéből, hogy először mindig a sopánkodók, a jajveszékélők jönnek, és mindig utána kell, hogy jöjjön a hit embere! És az a jó, ha jön a hit embere, és az a baj, ha nem jön. Hogyha a sopánkodók már elcsendesítik benne a bátor hitvallást, a boldog bizonyoságtételt, az Úrra mutatást.

Képzeljétek el, ha egy társaságban mindenki elmondja, hogy kit hogyan csapott be; hogyan taposott más házásságába; lehet, hogy elmondanak tíz olyan viccet, amelyen a társaság nagy része nevet, és akkor jössz te, aki Isten gyermeke vagy! Ugye milyen nehéz vállalni azt, hogy nekem meg nem engedett ilyet az Úr? Vajon vállaljuk-e a harcot? Ez is harc! Harc önmagammal. Harc az erőtlen-séggel. Harc a félelemmel. Harc a bizonytalansággal. Harc a bátortalansággal.

Olyan csodálatos a mai igénkben, hogy azt mondja Káleb – a 15. fejezetből olvasom még egyszer – miután eltelik negyvenöt esztendő, mert Káleb csak akkor jelentkezik az örökségért, nyolcvanöt évesen: „Aki megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül.” Az előző vers, amit olvastam, az arról szól, hogy Káleb maga is harcol. Nyolcvanöt évesen is harcol, és azt mondja: „És kiúzé onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahimánt és Talmait, Anák gyermekeit.” Ő maga is harcol, és aki maga is harcol, csak az tud rávenni másokat is a harcra! Aki maga is harcol, csak az tud biztatni másokat a harcra, a haladásra! Gedeon csak így tudott győzni: ő maga is ott volt a harcban, és azt mondta egyszer, emlékeztek: aki fél és retteg, az menjen haza! Azzal nem tudunk mit csinálni! És a végén maradt háromszáz ember.

Nagyon fontos tanítása Isten igéjének, hogy Káleb nyolcvanöt évesen is harcol. Azt mondja az előző fejezetben: higgyétek el, most is olyan erős vagyok, mint akkor voltam a harcoláshoz és a járásra- kelésre! Eltelt negyvenöt esztendő, és Káleb nem fáradt bele az Úr harcainak harcolásába. Hadd biztassam a testvéreket arra, hogy ne fáradjunk bele a hit harcaiba! Amikor Pál apostol elbúcsúzik Timóteustól, a Timóteusnak írt 2. levél 4. fejezetében, akkor azt mondja az apostol: „Ama nemes harcot megharcoltam”. Amikor tudja, hogy lassan el fog költözni, akkor azt mondja: drága, fiatal barátom, én ezt az időt végigharcoltam! Megharcoltam a nemes harcot – és nem azt mondja, hogy „hány helyen hirdettem az igét”; nem azt mondja, hogy „hányan megtértek”, mert tudja, hogy az csak Isten munkája, hanem azt mondja, hogy „harcoltam”.

Milyen boldog, aki elmondhatja, testvéreim, és nézd meg, te vajon elmondhatod-e, hogy harminc, negyven, ötven, hatvan év elteltével most is ugyanolyan az erőd, még most is harcolsz! Még most is vívod a csatákat, az Úr harcait harcolod! Egyik vasárnap mondtam, hogy sok mindent szelektálok és kidobok, és így előkerültek régi papírok, névsorok, nevek konfirmandus csapatokról például. Olyanok is, akiket én nem ismerhettem, mert még nem voltam itt, de olyanok is, akiket már ismertem, és nagyon sokszor elszomorodtam, mert azt kellett lássam, hogy már nem harcolják az Úr harcait, feladták, meghátráltak, kényelembe vonultak. Pedig Isten ígéje azt mondja a Zsidókhöz írt levélben, hogy „aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.” És hála az Úrnak, olyanokat is ismerhettem, akik életük végéig harcolták az Úr harcait: testtel, indulattal, kételkedéssel harcolták az Úr harcait!

Káleb most nem valaki ellen harcol, hanem valamiért harcol. Be akarja váltani Mózes ígéretét negyvenöt év után! A Józsué könyve 14. fejezetében a tegnapi igében olvastuk, hogy negyvenöt év után is be lehet váltani Isten ígéreteit. Azok mindig állnak. Azok mögött mindig van fedezet. Azoknak mindig nő az értéke. Azok mindig többet érnek. Negyvenöt év után jelentkezik Káleb, hogy neki megígérte Mózes. Azt mondja: Józsué, te is ott voltál! Te is hallottad! Te is tudsz róla! – és Józsué odaadja neki, majd meglátjuk, hogy milyen területet.

Hadd mondjak el egy történetet az életünkből! Többször volt csőtörésünk. Sok minden anyag sokkal jobb, mint régen volt, nálunk ilyen modern csövekkel szereltek, és persze meg is történt a csőtörés. Én elővettem a kötvényt, gondoltam, úgyis kéri a kötvényszámot, és felhívtam a biztosítót. Egyszer csak kifizetik a kárt, amit a víz tönkretett! Aztán azt mondja nekem a vonal másik végén az ügyintéző: uram, önnek nálunk nincs biztosítása! Akkor elkezdtem gondolkodni: mi az, hogy nincs biztosítás? Itt van a kötvény a kezemben! És aztán eszembe jutott, hogy én azt a kötvényt a megkötés után nem sokkal vissza is vontam, és most azt vettem elő. Úgyhogy teljesen jogosan mondta az ügyintéző, hogy „uram, önnek nálunk nincs biztosítása”! Aztán eszembe jutott, hogy utána kötöttem szerződést egy másik biztosítóval, úgyhogy a történet mégis jól végződött, mert az a másik biztosító kifizette a kárt.

HARCOLD AZ ÚR HARCAIT!

Hadd kérdezzem meg, testvérem, hogy neked van-e az Úrnál biztosításod? Káleb azért tudott jelentkezni negyvenöt év után, mert neki volt az Úrnál biztosítása! Negyvenöt év után előveszi a kötvényt, és azt mondja: most jött el az idő, most szeretném ezt beváltani! Testvérem, hadd kérdezzem meg: te mit fogsz beváltani? Neked milyen biztosításod van az Úrnál? Az elmúlt időszakban olyan sok haldokló mellett álltam meg betegágyaknál, és az volt a legszomorúbb, amikor úgy kellett megálljak egy betegágynál, hogy itt van egy nyomorult szenvedő, lassan átlépi a küszöböt, és neki nincs biztosítása! Nem tud mit beváltani! Pál apostol boldogan mondja: nekem megvan a biztosításom; nekem ott van a nála letett kincsem a mennyben; nekem ott van a mennyei korona! „Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró” – és azt mondja: „megyek, lassan átveszem”. „Beváltom.” „Megkapom.”

Hadd kérdezzem meg: neked van-e biztosításod, vagy úgy fogsz állni az Úr előtt, hogy „Uram, nekem nincs biztosításom; nekem nincsenek ígéreteim; én nem kapaszkodtam bele a te ígédbe; nem állok a te szereteteden”? Spurgeon mondta azt, hogy Isten ígéretei olyanok, mint a csekkfüzet, mindig be lehet váltani. Össze is gyűjtötték egy csodálatos áhítatos könyvbe az ő olyan írásait, amelyek az Isten ígéreteiről szólnak, hogy jusson minden napra belőle: „Isten ígéreteinek tárháza” címmel.

Akkor Káleb, aki maga is harcol, kiúzi Anák három fiát, felmegy Debir ellen. „És monda Káleb: Aki megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül.” Azért, mert aki az Úr harcát harcolja, az azt szeretné, hogyha olyan kerülne be a családjába, aki maga is az Úr harcaival van elfoglalva, aki maga is harcolni akar! Azt mondja: az én lányomnak nem a környék leggazdagabb földesurát szeretném, nem a környék legmenőbb vállalkozóját, hanem azt, aki az Úr harcait harcolja! Kedves szülők, kedves testvérek, lehet ezt kérni! Lehet ezért imádkozni, hogy azokkal kössenek házasságot a gyermekeink, akik az Úr harcait harcolják, nem olyanokkal, akiknek nincs biztosításuk; akiknek nincs mennyei osztályrészük! Akik nem mondhatják el, hogy „az én részem kies helyre esett”. És van, aki jelentkezik? Van bizony! „Elfoglalá pedig azt Othniél, Kénáznak, a Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül.”

Aztán mikor ez megtörténik, odaáll Aksza az ő apja elé, és azt mondja: „Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is! És néki adá a felső forrást és az alsó forrást.” Mi az, hogy Aksza kér vizet? „Száraz földre helyeztél engem...” Azt mondja Aksza: „Adj áldást nékem, mivelhogy száraz földre helyeztél...” Ne felejtsük el, hogy a bűneset óta mindenki száraz földre van helyezve! A bűneset óta, amikor lezáratik az Éden kapuja és bejárata, mi mindannyian száraz, kietlen és pusztá helyre vagyunk helyezve, de a száraz és a kietlen helyen lehet kérni áldást, lehet kérni forrásokat! Aksza nem azzal áll oda az apja elé, hogy „adj nekem másik területet”, „adj nekem dúsabb földet, dúsabb mezőt”, hanem azt mondja: „nem a körülményeimet akarom megváltoztatni, hanem ahová helyeztél, ott adj áldást!” És Káleb neki adja az alsó és a felső forrásokat.

Mi a felső forrás? Most olvastuk az Efézusbeliekhez írt levél 1. fejezetében, amikor Pál apostol olyan gyönyörűen leírja az efézusi gyülekezetnek, és azóta pedig minden hívőnek: „Áldott az Isten, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.” Én úgy értettem meg, hogy ez a felső forrás: a mennyekben, a Krisztusban megáldott élet. Ez a felülről vezetett, felülről kormányzott hívő lét és élet, ez a felső forrás.

Mit jelent az alsó forrás? Az alsó forrás pedig az, amiről Péter apostol beszél a 2. levelének elején, amikor azt mondja, hogy „mindennel megajándékozott minket az Úr, ami az életre és a kegyességre való”. Az alsó forrást úgy értettem meg, hogy amit Jézus Krisztus a Miatyánkban ad elénk, amikor jönnek az úgynevezett „te” kérések után a „mi” kérések. Isten gyermeke nemcsak a felső forrásokért imádkozik, hogy „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod”, „szenteltesd meg a te neved”, hanem elkéri az alsó forrásokat is, és azt mondja: a mi mindennapi kenyerünket, betevő falatunkat, ruhánkat, élelmünket, lakásunkat, lakhatásunkat, fűtött szobánkat te add meg nekünk, Urunk! Ezek az alsó források, a felső források pedig a mennyeiek. De azt mondja Péter levele, hogy még ezek az alsó források is onnan erednek. Nemcsak megáldott minket a mennyekben, a Krisztusban, hanem Jézus Krisztus a Hegyi beszédben elénk adja: „ti sok verebecskénél drágábbak vagytok, és a ti mennyei Atyátok eltart. Ezért ne kérdezzétek, hogy mit együnk, mit igyunk, vagy mivel ruházkodjunk, mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van!”

A hitetlen ember, a világ fia csak alsó forrásokat kutat, szerez magának, és ezért olyan nyomorult az élete. Nézzétek meg a nagy világsztárokat, a nagy milliárdosokat, akikről írnak a bulvár lapok! Az alsó forrás bőven adatott, mégis tele vannak nyomorúsággal. Menekülnek az italba, a drogba, az öngyilkosságba, mert nincs értelme az életnek. Felső forrás nélkül nincs értelme, csak együtt a kettő! Csak a felső forrás, és utána az alsó forrás is! Milyen boldog ember az, aki el tudja mondani: „A forrásaim Benned vannak, Te sötétben fénylő sugár.”

Adja az Úr, hogy ilyen felső forrásaid legyenek, amikor megszólal az ige; amikor beszél a napi olvasott szakasz; amikor dalol a zsoltár neked, a halleluja és az ének a szívedben; és felfakadnak a felső források! Boldogok, akik kérik, boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, és akik megelégtettek! Testvéreim, ott van az alsó és a felső forrás, így gondoskodik rólunk a mi Istenünk!

Végül hadd fejezzem be azzal, mert az is nagyon beszédes, hogy Káleb honnan származott! Azt olvassuk az igében, hogy Júda nemzetségéből származott Káleb, és – mondja az ige – tökéletesen követte az Urat. Tudjátok, hogy származott még valaki a Júda nemzetségéből, az a Jézus Krisztus, aki tökéletesen megjelentette az Atyát. Káleb tökéletesen követte az Urat, Jézus Krisztus pedig tökéletesen megjelentette nekünk az Atyát. Lehozta az életet, lehozta a forrásokat és a menny gazdagságának minden áldását. Miért szűkölködnél tehát? Jézus Krisztus az a Júda nemzetségéből származó oroslán, aki tökéletesen véghezvitte az Atya akaratát. Akiről nemcsak azt mondhatjuk, hogy követte, ha-

HARCOLD AZ ÚR HARCAIT!

---

nem tökéletesen véghezvitte. A János evangéliuma 17. fejezetében, a nagy főpapi imában úgy imádkozik Jézus, hogy „elvégeztem azt a munkát, Atyám, amelyet rám bízál”.

És mit kap Káleb? Azt olvassuk az igében, hogy Káleb megkapja Hebront. Miért olyan fontos ez nekünk? Azért, mert Hebronban kenték királlyá Dávidot. Az a föld lesz az övé, ahol az Isten szolgáját királlyá kenik!

Drága testvérem, ha te hitben harcolod a hit harcait, akkor tudd meg, hogy az a föld lesz a tied, ahol Jézus Krisztust, a Királyok Királyát és az Uraknak Urát szolgálják! Ahol ő uralkodik, örüljön a föld! Ó, milyen fontos ez, hogy nekünk ott van osztályrészünk! Káleb nyolcvanöt évesen jelentkezik ezért, mi majd egyszer, valahány évesen beléphetünk oda, mert már a mienk! Akit ott királlyá kentek, akit ott királlyá koronáztak, az azt mondta: Atyám, ahol én vagyok, azt akarom, hogy ők is ott legyenek! Ezért lehet nekünk gazdag örökségünk, királyi osztályrészünk, mi pedig királyi gyermekek! Isten minden ígérete a mienk, de Isten egyetlen ígéretét se lehet harc nélkül megszerezni és birtokolni! Isten azt mondja: a tied – harcolj! Pál apostol arra biztatja fiatal utódját, hogy „Harcold meg a hitnek szép harcát”!

Biztasson bennünket is, testvérek, hogy nézzünk az Úrra, ne a nehézségekre! Bízunk az ő ígéretében, és győzzünk a mi hitetlenségünk fölött! Készüljünk abba a mennyei hazába, ahol Jézus Krisztusért lehet nekünk osztályrészünk, ahová az ő vére árán jutunk be az ő csodálatos szeretetéből, és szeretetében átölelve majd!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásan köszönjük Neked a te üzenetedet. Magasztalunk, hogy ma is elvehettük a mennyei kenyérszeletet, és engedd, hogy azt mondjuk, nekünk ez elég, mert tőled van, te adod, mert te táplálsz vele bennünket az örök életre. Megvalljuk Neked, Urunk, hogy igen elcsüggedtünk sokszor a hit harcában. Megvalljuk, hogy sokszor feladnánk már a harcot, olyan nehéz a testtel, világgal, ördöggel felvenni a csatát naponta, de köszönjük, hogy nem magunknak és nem magunkban kell ezt tennünk, mert az Úr harcol értünk.

Kérünk Téged, könyörülj meg rajtunk, Urunk, ezen az egész teremtett, nyomorúságba esett világon, amelyik amúgy is nyomorult, csak most kiderül, hogy bizony, milyen nyomorult, milyen sebezhető és milyen gyenge! Amikor kiderül, hogy semmit sem ér az alsó forrás csak önmagában: a gazdagság, a pénz, a siker, amikor felső források kellenének. Köszönjük neked, Urunk, hogy a te folyóid tele vannak vizekkel, ezek a források soha nem apadnak el, és nem száradnak ki. Könyörülj meg rajtunk, Urunk! Kérünk Téged, hogy te magad vond vissza a te ítéletedet, a te sújtó karodat! Vedd le rólunk a te haragodat, Urunk, és állj ellent, gátold meg a járványt! Vond vissza, Urunk, csodálatos módon, hogy a te néped dicsőíthessen téged!

Hallgass meg bennünket, kérünk, kegyelmedből!

Ámen.